

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia VIII. Vingt Christvm sepeliendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

Fundit Amans imbres, genitosque tot imbribus
ignes:

Aeger Amor mœstis fax comes ardet aquis.
Vt fractos oculos leti glaciante sub umbrâ
Vidit, & inflexum mortis in arma caput;
Tum crebri gemitus extorri pectore anhelanti
Expressusque oculis muta per ora dolor:
Inque Deum vultus flexi, pariterque reflexi,
Votaque sub lacrymis flebile docta queri.
Ora silent, & corda sonant, sed nescia lingua;
Ingrediturque oculos vox sine voce dolor.
O quoties, quoties (non est numerare querelas)
Mi I E S V, ingeminat: hæcine nostra salus?
Ille mei pars magna, meæ decus ille salutis,
Ille meæ vitæ vita, cor ille meum?
Et tu CHRISTE iaces mortis lacrymabile pignus,
Magdaleo que gelas pallida forma sinu?
Me tua crudeli dilcerpunt vulnera morfu:
Quæ tibi spina caput, cor fodit illa meum:
Quam quoties specto, toties traho faucia flam-
mam;
Inque nouâ flammâ corda remordet Amor.
Dumque tuos oculo libo sitiente cruores,
Imbibis heu! lacrymas o mea vita meas.

E L E G I A V I I I.

Vngit CHRISTVM sepeliendum.

SOLLITIS oculis plagas rimatur hiantes,
Suspensa que manu nobile tollit onus;
Et viduos roseâ Sponsi ceruice lacertos
Implet, inexhaustis Magdalis ægra malis:
Et

Et

Et dulces rapit amplexus, quos multus acerbat
 Mœror, & è spinis spineus vrit Amor.
 O quoties gelidisque genis, gelidisque labellis
 Oscula dum reddit, se sibi pænè rapit!
 Nemo meos, eheu! iam leniet ergo dolores?
 Nemo meos? clamat saucia, nemo meos?
 Magdala quid differs mortis cōnubia? CHRISTO
 Iungere: mors consors; tu modò rumpe moras.
 Tu mihi CHRISTE tuis texe horrida ferta rubetis;
 Et tibi tincta meo sanguine ferta struam.
 Luctus emit concors æquæui pignus Amoris,
 Et fidis lacrymis pabula luctus alit.
 Sed quid ego? hæc iam sera necis vocat hora se-
 pulcro,
 Et vocat ad tumulū, quem modò claudio sinu.
 Ergo sedet tandē tot post lamenta, querelasque,
 Assyrio siccum tingere rore gelu.
 Nolo thymo thymbrâque grauis vomat huc ca-
 lathiscus
 Vndantes gremio diuite veris opes:
 Lecta Palæstino sed balsama quæro vireto,
 Quique rubis Arabis delacrymatur odor:
 Ingenuus luctus sibi quale reposcit aroma:
 Quale decus tantum funus & ossa decet.
 Cerne, Deo plenos inuergit Magdala nimbos,
 Altaque odoratis vulnera mergit aquis.
 India cum Tmolo, Panchaia iuncta Moluccis,
 Tota Dei pleno manat in ossa sinu.
 Magdalei vultus, cordisque relucet imago,
 Ah! myrrhæ in speculo, quod nisi amaror habet.
 Quàm gelidos citò myrrha liquefcit amara per
 artus,

Tam

Tam citò Dina pares liquitur in lacrymas,
 Queis sese omnigeni permiscet amoris aroma,
 Sudor Arabs, Syrius succus, & Indus odor.
 Quin etiam violæq; rosæque, & odora Cyperus,
 Et ver omne genis vndat odoriferis.
 Scilicet ambrosios mellita per oscula rores
 Mulget odoratis Magdala fixa labris.
 Iesseidæ floris cinis hic quot spirat odores,
 Cinnama tot reddit Magdali gratus Amor.
 Funeris hoc scænus. pia nõnne per oscula

CHRISTVS

Magdaleis afflat ver & aroma labris?

ELEGIA IX.

*Lucta MAGDALENÆ cum Iosepho de
 CHRISTI funere.*

VT gremio excepit lacrymabile pondus
 IESVM

Magdalis, & leti lugubre depositum:
 Quid moror, & crudi solata tardo doloris,
 Nec spargo liquidâ membra cruenta croco?
 Ingemit, & vacuas CHRISTI fugientis in vlnas
 Labitur, amplexuque hæret in exanimi;
 Attollensque oculos cælo, palmasque supinas,
 Et suspiria anhelâ alta trahens animâ.
 Oshiat, ah IESV! vox prima pependit hianti
 In labio: mcestus currit in ora latex.
 Verba dolor frænat, vinctos stupor occupat artus;
 Quamque riget funus, tam riget illa gelu:
 Desidensque solo, pallentem aspectat IESVM.
 Videris hoc, dices: Funera bina iacent.

Hæc